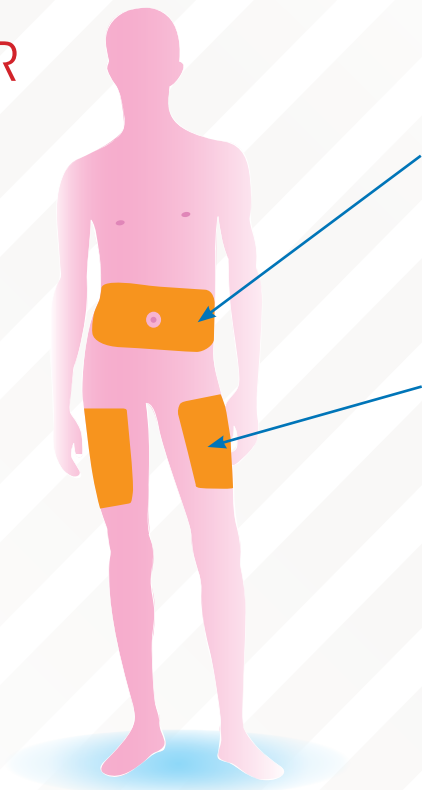

Insuline en Injectieplaatsen

Injectieplaatsen

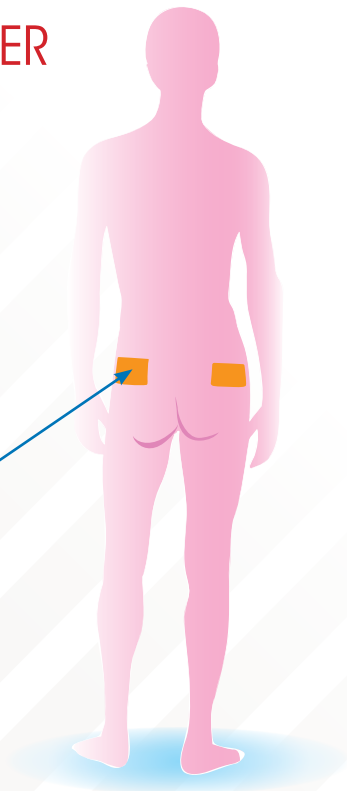
VOOR

De buik, (behalve de zone rond de navel) en ter hoogte van de taillelijn.

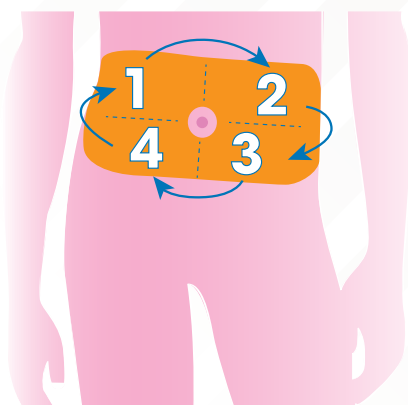
De voor- en zijkanten van **de dij**.

ACHTER

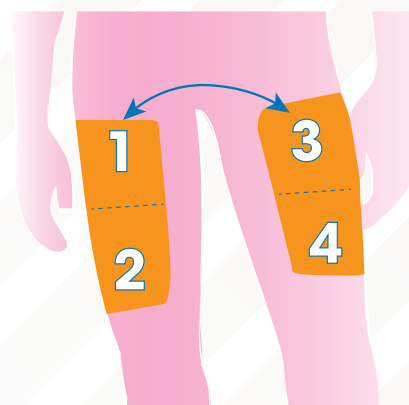

De billen : buitenste bovenkwadrant.

Rotatieschema

Wissel regelmatig van injectieplaats en roteer binnen de injectieplaatsen.

Wissel van kant.

Insuline

Insuline is een hormoon dat aangemaakt wordt in de alvleesklier of pancreas. De cellen die insuline maken noemt men betacellen. Ze bevinden zich in groepjes die als eilandjes in de pancreas verspreid liggen: de eilandjes van Langerhans.

Het lichaam heeft insuline absoluut nodig omdat de cellen (spiercellen, levercellen, hersencellen, vetcellen) suiker (glucose) kunnen gebruiken als energiebron.

Omdat insuline een proteïne (eiwit) is, kan het niet in de vorm van tabletten worden ingenomen. Het zou namelijk in de maag worden afgebroken waardoor het niet meer werkzaam is. Daarom wordt insuline geïnjecteerd. Het hormoon wordt niet rechtstreeks in het bloedvat gespoten, maar in het onderhuidse weefsel. Daar wordt als het ware een kleine voorraad gevormd, van waaruit de insuline via de kleine bloedvatjes wordt opgenomen in de bloedbaan.

Snelwerkende insuline wordt snel opgenomen uit het onderhuids weefsel en komt dus kort na toediening in het bloed. Langwerkende insuline wordt langzaam opgenomen en is dus gedurende een langere periode werkzaam.

De hoeveelheid insuline die per dag moet worden ingespoten, verschilt van persoon tot persoon en wordt aan de hand van de gemeten bloedsuikerwaarden vastgesteld en zo nodig bijgesteld.

Tegenwoordig wordt insuline meestal in het onderhuidse weefsel gespoten met behulp van een voorgevulde en gebruiksklare insulinepen, soms nog met een herbruikbare insulinepen of een injectiespuitje. Ook kan dit gebeuren door middel van een insulinepomp.

Het belang van roterend injecteren

Telkens men een naaldje onderhuids inbrengt – hoe fijn en klein het naaldje ook is – worden de onderhuidse weefsels geprikkeld. Hierop gaan de cellen reageren en een soort van onderhuids litteken vormen wat op termijn kan leiden tot lelijke huidletsels (lipohypertrofie). Dit zal gebeuren indien dezelfde cellen vaak na elkaar en op korte tijd worden geprikkeld.

Daarom moet men de plaats van injectie steeds "een beetje laten rusten" en de opeenvolgende injecties op een andere plaats uitvoeren (roteren van de injectieplaats).

Ook is het belangrijk om na iedere injectie een nieuwe en steriele naald te gebruiken.

Een mogelijk injectieschema met illustraties staat op de verso-zijde.

